

2. AKT

Scene 5

Alle har sat sig om bordet. Stemningen er IKKE rar.

Trin høres i det fjerne.

REBEKKA - Så, nu kommer hun.

KNUTTEBARNET - Så, her mor, en gave til dig.

REBEKKA - Tak.

KNUTTEBARNET - Det er den sidste i serien, i år har de kaldt den hvilken, gav jeg dem ikke bjørnen sidste år Oda?

ODA - Bjørnen, kamelen, nøgledyret, pigebarnet, abekatten, giraffen, matronen, saksen, bjerget, og undulaten - de er her alle sammen.

KNUTTEBARNET - Jeg synes der mangler een.

ODA - Det er krabben.

KNUTTEBARNET - JA, det var det år de kun lavede 20 eksemplarer, det år mor og far gik fra hinanden, jeg blev opereret for en knyste i foden, jeg sov oppe i din seng, Oda - kan du huske det - du huggede et hul i væggen for hver dag der gik, til sidst var væggen væk, var - husker du det eller hvad?

ODA - Jov.

KNUTTEBARNET - Jeg har også en gave til far.

HILBERT - Ja, hvad - til mig.

KNUTTEBARNET - En to-øre til din møntsamlings.

HILBERT - Tak, en to-øre.

KNUTTEBARNET - Jeg vidste du ville blive glad.

HILBERT (*bange*) - Ja, jeg ELSKER mønter.

KNUTTEBARNET - Og så sku jeg hilse fra brormand og sige at han ikke kunne komme, han ønsker selvfølgelig tillykke, men sidder stadig på pinebænken i Canada.

REBEKKA - Hva for noget.

KNUTTEBARNET (*grædefærdig*) - Skal vi ikke lade vær at tale om det og bare være glade for at han overhovedet sender en hilsen, ik? Det har ikke været nemt vel? For nogen af os.

ALLE - Nej nej.

KNUTTEBARNET - Nå, måske man skulle gå ned og hjælpe Oda i køkenet ... nå, nu har de flyttet døren igen, AV FOR SATAN!

INGRID - Jamen Knuttebarnet.

KNUTTEBARNET - Ja?

INGRID - Men øh - sig mig engang, hvor bor du så henne - er du flyttet?

KNUTTEBARNET - Nej.

INGRID - Men jeg kan ikke huske - er det en lejlighed?

KNUTTEBARNET - Du har jo lige været der, med hunden.

INGRID - Med hunden?

KNUTTEBARNET - Ja.

Et lyn slår ned!! Knutte går. De fire har et øjeblik tabt mælet.

REBEKKA - Hvad øh er det så nu din hund hedder?

INGRID - Øhm, den hedder ...

REBEKKA - Er det en Granddanois?

INGRID - Jaøh, det kan vi da godt sige, jeg husker ikke lige ...

HILBERT (*prøver at være almindelig*) - Ja, måske det er et gadekryds, du.

INGRID - Nej hvis jeg tænker mig rigtigt meget om, så er det ikke et gadekryds, så er det en Labrador, dem har jeg altid godt kunnet lide, de minder lidt om sæler, jeg har også en sæll!?!?

ALLE (*lettede og dog fortvivlede*) - AHAAAAHA, nå, har du det.

INGRID - Ja (*synes selv det lød lidt underligt*).

REBEKKA - Skal vi ikke tage en drinks.

De iler til drinksbordet.

REBEKKA (*må le en hul latter*) - Som tiden dog går.

ALLE - Ja ja ja.

INGRID - Suser af sted.

JOHN - Det er det jeg altid har sagt, så går man lige ind og skal hente en rive, nogen gange fem år, andre gange 50 år.

Det faldt ikke i den fedeste jord, det John netop sagde - alle stirrer væk.

REBEKKA - Er der nogen der kan huske noget?

HILBERT - Vi havde da en gang en havefest ...

REBEKKA - Hvordan? Prøv og fortæl om den.

INGRID - Var jeg med?

Hilbert stirrer.

REBEKKA - Fortæl om den, hvad spiste vi, jeg husker ikke ...

HILBERT - Noget med - jeg ved ikke, vi grillede vel.

INGRID - Så ved jeg godt hvad det var for en fest, kan du huske det John? HA HA, ih hvor vi grinede.
Ingen husker noget, de stirrer kort på Ingrid, der fatter at hun lyver.

HILBERT (irriteret på Ingrid) - Du var da ikke til den fest.

INGRID - Var jeg ik? Hvor var jeg?

HILBERT - Du var vel i Norge...

INGRID (slår det hen) - Norge? Man tar da ikke til Norge om sommeren! (nyster på hovedet).

JOHN - Ja, men en ting er sikkert.

ALLE - Hvad? Hvad er sikkert?

JOHN - Vi var i Marokko sammen.

ALLE (lykkelige over klippefaste Johns selvsikkerhed) - JA ... det ka jeg godt huske, vidunderlig tur, glemmer det aldrig.

JOHN - Mærkeligt sted, jeg faldt aldrig rigtigt til. Det var dengang jeg syntes det var stederne der var mærkelige, men så vendte det og så var det mig der blev mærkelig og stederne der blev normale ... Jeg sad ned på hele turen ... Jeg sad (fælder prompote en tåre).

INGRID og REBEKKA - Så John.

HILBERT (indebrændt for sig selv) - Skal vi nu til det.

JOHN (spænende fra den ene kvinde til den anden) - Det holdt aldrig op, bare fordi man sad og skar lidt tænder i folkeskolen, straks sætter det en lavine i gang. HOLD OP MED DET skreg læreren ind i mit i forvejen forpinte øre der hang og dinglede nede på skulderen. DU KOMMER PÅ HJEM ... og så kom jeg på hjem, først det ene så det andet, jeg havde 28 hjem på bare 5 år, indtil man til sidst satte mig på gaden med to ødelagte ører og en krop så tynd som en blyant.

HILBERT (forsøger at afbryde) - JA, ku vi ikke, jeg synes.

JOHN - En sidevind tog fat i mig, og der, dybt inde i sidevinden mødte jeg Rebekka for første gang. Ikke et nemt sted at møde et andet menneske men glæden oversteg besværlighederne og en dag holdt det også op med at blæse. Men lykken er ikke gjort med stille vejr, langsomt begyndte jeg at ryge piber og sidde i møbler ...

HILBERT (for sig selv, undertekst: hvad rager det mig) - Og hva så og hva så og hva så.

JOHN - Det endte med at jeg sad fast, jeg kunne ikke rejse mig, vi prøvede alt ... Vi lokkede mig med gåture og bagoverbøjjet gym-

nastik, men lige meget hjalp det, jeg ville ikke, ikke før Ingrid... Ingrid, min Ingrid, kom ind ad døren - der rejste jeg mig op, vi jublede alle tre og drak champagne hele natten, indtil vi opdagede at jeg ikke ville sætte mig igen.

HILBERT - Idiot.

INGRID og REBEKKA - Fortæl videre John.

JOHN - Jeg ville løbe, jeg ville spæne, men Ingrid holdt fast, du holdt mig fast og sagde at du elskede mig, men INGRID! Holdt jeg fast da det gjaldt dig? Nej, det gjorde jeg ikke, jeg lod dig løbe, jeg lod dig spæne, jeg var ikke mand for opgaven, jeg er en usling, undskyld ... undskyld Ingrid, at jeg ikke holdt fast og undskyld Rebekka, for at jeg var som jeg var, og undskyld Hilbert fordi du kom ind i billedet og sikkert en dag viser sig at være meget flink, jeg vil i det hele taget gerne undskyldte alt ... undskyld, det var ikke med vilje.

HILBERT - Tragisk.

INGRID - Så John, du skal ikke undskyldte.

Knutte kommer ind.

JOHN - Nu trækker det op derude, jeg tror ikke jeg har langt igen, goddag det lille Knuttebarn.

REBEKKA - Hvad leder du efter?

KNUTTEBARNET (stresset) - Min taske ... har du nu taget den igen?

REBEKKA - Igen?

KNUTTEBARNET - Sæt jer - Oda er på vej med forretten, skynd jer nu ... tju tju tju, kom så (dupper zinksalve i hovedet).

Oda kommer ind.

Oda - Jeg præsenterer: forretten. (Oda serverer på en skræmmende måde).

ALLE (angste) - UHMMM.

KNUTTEBARNET - Det går ellers godt ude i forstæderne.

ALLE - Nå - ahamen godt aha ...

KNUTTEBARNET - Jeg er begyndt at samle på sten (viser sin sten i lædersnoeren).

ALLE - Nå godt, den er flot, aha, må jeg se ... utroligt.

KNUTTEBARNET - Skål.

ALLE - Skål ... tillykke ...

INGRID - Apropos fødselsdag, øhm, Knuttebarnet - har du ikke lige haft fødselsdag?

KNUTTEBARNET - Jov da....

INGRID - Hvor gammel var det du sagde du blev?

KNUTTEBARNET - 55.

Alle sluger kameler.

INGRID (*griner højt og falsk*) - HVAD VAR DET FOR NOGEN STEN DU SAGDE, SAGDE DU STEN? Hvad er det for nogen sten?

KNUTTEBARNET - Sten med huller i.

REBEKKA - Nå, ja, men du var jo allerede fascineret af sten som barn - så det kan jo ikke komme bag på nogen ... (*griner tomt og uden lyd*).

KNUTTEBARNET (*surt*) - Nå men det gjorde det ellers for mig - det er fanma da ikke normalt, jeg har mistet hele min omgangskreds. REBEKKA - NÅ! ... men øhm, hvad var det nu du samlede på som barn???

KNUTTEBARNET - Ja, det kan jeg ikke huske.

REBEKKA - Hilbert, kan du huske det?

HILBERT - Nej.

REBEKKA - Kan I huske det?

JOHN OG INGRID - Næ.

REBEKKA - Nogen må da kunne huske hvad mit barn samlede på, nogen må da kunne huske det.

Ingen husker noget. Tavshed - Oda tar ud.

ALLE - UHMMMM.

REBEKKA - Nå men det går godt ude i forstæderne?

KNUTTEBARNET - Udemærket - ja - ikke for at prale, men... mor, jeg har faktisk lært at koge kartoflen, jeg koger dem en ad gangen, så bevarer man overblikket ... HA HA HA HA (*de andre blir angste - eller griner falsk med*) det griner jeg meget af derhjemme på klubværelset hvor jeg bor ene og forladt med en pose og et møbel fyldt med gamle billeder som ligger og gulner og galner, pjuuu ... jeg har taget et med, for sjovs skyld, her - stir på det, bemærk Ingrid's fravær.

INGRID - Må jeg se?

KNUTTEBARNET - Vi er på stranden, onkel John lærer mig at svømme, man kan se mor og far ligge med lillebror imellem sig og sove, et fredsommeligt billede fra en fredsommeligt tid uden de store faldballader ...

INGRID - Kan du huske hvor jeg var?

KNUTTEBARNET - Du var vel i Norge, Ingrid ... i bjælkehytten.

Hilbert stirrer prompte, lidt forskrækket over på Ingrid.

INGRID - I Norge? Hvad er det jeg laver i Norge??

KNUTTEBARNET - Bjælkehytten.

INGRID - Har jeg en bjælkehytte?

JOHN (*lyver tydeligt*) - Ja ... du har en kæmpe? Lille ... bjælkehytte med plads til? 6, 8, 10? stykker???

KNUTTEBARNET - Ja, og kan I huske det år ... HA HA HA, hvad var det det nu du gjorde midt om natten, far?

HILBERT - Hvad? (*pissebange*)

KNUTTEBARNET - Hvad var det nu???... dværgegen ... fodlænken ... sig det så? (*må nyste på hovedet af bar "far har altid været skør"*).

HILBERT - ØHM ... (*smiler falsk til Knutte "jeg husker ja"*) Ja ja, men lad os nu skåle for Rebekkas ... for Rebekkas ...

KNUTTEBARNET - 85 års fødselsdag. Nu går jeg lige ned og hjælper Oda med hovedretten.

Man prøver at 'loosen up', kaster kroppen tilfældigt i sofaarrangementer osv. De griner evt. irriterende afslappet til hinanden.

INGRID - Ja ja ja ja ja ja ja ja men øh, det går hende jo godt, det er dejligt at se.

JOHN - Ja, det må man sige, sten og det hele.

Hilbert og Rebekka er forstenede.

INGRID - Og det med kartoflen, det synes jeg er skægt at høre at hun heller ikke ... kan.... eller ... det ...

REBEKKA - JA, det er skægt! (*iskold - mærket af Knuttes ikke så fede liv*) Men øh måske, måske det ligger tilbage til dengang vi blev skilt. Det var jo frygteligt for hende, jeg blev nødt til at overlade hende til Oda ... det var fordi ... det var fordi ... HILBERT! Han havde en anden, det hele var ved at bryde sammen om os.

HILBERT - Hvad?

REBEKKA - Du havde en anden.

HILBERT - REBEKKA!

REBEKKA - Hold nu op, du havde en anden, tror du ikke jeg ved det?

HILBERT - Hvad er det du siger?

JOHN - Hun siger sandheden.

INGRID - TI NU STILLE ALLESAMMEN.

JOHN - I bedrog os med hinanden.

HILBERT - Hvem?

JOHN - Dig og Ingrid.

HILBERT - Nej.

INGRID - Hvad?

REBEKKA - INGRID??? Var det dig???

JOHN - I havde samleje under kronbøgen ad flere omgange.

HILBERT - HVAD? NEJ NU - nej samleje med INGRID??? NEJ - det ku jeg da aldrig.

JOHN - Så sig dog noget Ingrid.

INGRID - Øhm jov, det er sandt, Hilbert lagde an på mig nytårsnat. Vi kunne ikke styre det - begæret løb af med os, forholdet varede kun en nat. Og tre år. Du må forstå, Hilbert var besat af tanken om at gøre mig gravid, han mente ikke det var mine æggestokke der var noget galt med men Johns sæd. REBEKKA, TILGIV MIG.

REBEKKA - Det kan jeg da ikke, er I ikke klar over hvad det betød? Jeg forlod mine børn, overlod dem til Oda - jeg vidste han havde en anden, men han ville ikke indrømme det, det var uudholdeligt.

HILBERT - Ja, men altså - det var bare noget praktisk, Rebekka, jeg synes ikke det var værd at indrømme.

REBEKKA - John ...

HILBERT (hysterisk) - SÅ! LAD DET NU LIGGE. Det er lang tid siden, tiden læger alle sår, sårene er lægt, slut, vi må videre, nu det nok, godt!

Knutte kommer ind de stirrer på hende - sætter sig artigt ved bordet. Oda kommer ind.

Oda - Jeg præsenterer: Hovedretten, værsgod, serveret på flade opvarmede tallerkener. Flyt så den arm.

HILBERT (underdanig) - Undskyld, men frøken Oda - jeg ser at De har lagt rejer på min tallerken, jeg mener jeg skrev i min kostplan at jeg var skaldyrsallergiker.

Oda - Hvad er det De anklager mig for hr. Hilbert.

HILBERT - Jeg påpeger bare at der ligger en snes rejer på min tallerken og at de har en dødelig effekt på mig.

Oda - Aldrig er det godt nok, aldrig er man god nok!

HILBERT - Jamen jeg siger bare ...

Oda - Behandler mig som en slave, næ nej, tro ikke det, jeg sir bom, jeg sir bom, jeg sir bom.

KNUTTEBARNET - Så nu går Oda amok.

Oda - Linier, grænser, eder og forbandelser (gør korsets tegn, vampyrtegnet) forbandede mennesker ...

REBEKKA - Jamen Oda - fald ned (vil gribe ud efter hende).

Et pludseligt hysteri breder sig, som var Oda djævelen selv, de rejser sig.

INGRID (bange) - Nej, la vær og rør hende ...

Oda - Hit med den tallerken. (Hun går).

KNUTTEBARNET (rejser sig) - SÅ! Sæt jer ... nu går jeg ned til hende.

De sætter sig, sidder lidt tavse.

HILBERT - Hvorfor har du holdt hemmeligt for mig at jeg er møntsamlersamler?

REBEKKA - Hvad? Det anede jeg jo ikke.

HILBERT - Arhhh, du skal ikke komme her og sige at du IKKE har lagt mærke til det, at du IKKE har set mig sidde om natten og ordne mine mønter, du skal ikke lyve for mig.

REBEKKA - Jeg vidste ikke du havde den interesse.

HILBERT - Du kunne i det mindste ha stoppet det, hvordan tror du det er at være Møntsamlersamler - TROR DU DET ER SJOVT, VAR? (Kaster en reje i hovedet på hende).

REBEKKA - NEJ! OG JEG KAN OGSÅ GODT FORTÆLLE DIG AT DET IKKE ER SJOVT VÆRE GIFT MED EN MØNTSAMLER.... DET ER ET HELVEDE - ET PEDANTISK HELVEDE. (Kaster også nogle rejer efter ham).

INGRID - REBEKKA ...

HILBERT - Du skal fanma ikke kaste rejer efter mig, jeg kan faktisk dø af det.

REBEKKA - Hvorfor gik jeg ikke fra dig mens tid var?

HILBERT - Åhhh, begynder du nu på det igen.

JOHN - STOP ... I må ikke skændes, jeg vil ikke ha det.

HILBERT - ØUUV.

INGRID - Kom John, lad os gå lidt uden for, så de lige kan få snakket færdigt.

JOHN - Jeg tror ikke jeg har langt igen.

HILBERT - TI SÅ STILLE MED AL DET DØD, JEG BLIR VANVITTING.

John og Ingrid er gået ud.

REBEKKA (lille pause) - Du har mast mig Hilbert, trådt mig ned. Du har aldrig set mig som den jeg er.

HILBERT - Arrhhh, sludder.

REBEKKA - Kan du huske dengang vi var til jubilæumsmiddag på dit arbejde??? Kan du huske det??? Da vi kom hjem om aftenen kiggede jeg mig i spejlet og opdagede at der sad en kæmpe flødeskumkage fra dagen før på min kind - DER vidste jeg at du var holdt op med at kigge på mig ... jeg sku være gået den aften, jeg sku være gået og aldrig være kommet tilbage.

HILBERT - Tænk at du kan blive ved - det er jo bare forfængelighed, det er jo ligegyldigt.

REBEKKA - Det er IKKE ligegyldigt for mig at der sidder en kæmpemæssig flødeskumkage i mit ansigt under en hel middag, jeg vil ha man lægger mærke til mig, jeg vil ses, jeg vil ha man reagerer på mig, jeg vil ha man siger: HOV - DER SIDDER EN KAGE I DIT ANSIGT, REBEKKA!!!

Hilbert himler.

REBEKKA - HILBERT, GØR NOGET ... KAST MED EN STOL, RÅB AF MIG, BARE ET ELLER ANDET, REAGER!!!! KAN DU IKKE??? SÅ VIL JEG SKILLES - JEG GÅR FRA DIG, HILBERT OG JEG TAR BØRNE MED MIG.

HILBERT - Ja - du tror ikke du er LIDT sent på den, var?

REBEKKA - Til hvad?

HILBERT - Du synes ikke det er lidt for sent at blive skilt nu, Rebekka? (Hilbert går).

Scene 6

Rebekka står tilbage - Oda kommer støvsugende ind - hidsigt.

ODA - Flyt Dem fru Hilbert - FLYT DEM så ... jeg skal støvsuge der hvor De står.

REBEKKA - Jeg flytter mig IKKE.

ODA - Jeg ska, jeg ska ... (maser og presser - opgir - slukker for den) Nå men så sætter jeg mig og venter - jeg ved der er en kæmpemæssig nullermand lige under Deres fødder.

REBEKKA - Det er mig der ejer gulvene.

ODA - Derfor er der stadig en kæmpemæssig nullermand under Deres fødder og den ejer jeg!

REBEKKA - Det er mit hus, du ejer intet i mit hus, det er også min luft, det er mig der ejer luften du indånder - bare så du ved det.

ODA - Ja, det er jeg klar over, dårlig luft, aldrig indåndet dårligere luft, pju, beskidt er den, møgbeskidt.

REBEKKA (glød) - Ja ... og hvordan vil du rense luften - lille frøken Oda - hvad vil du egentlig stille op med den beskidte luft?

ODA - ÅBNE DØREN (hun åbner døren) ARHHH masser af ren og renset luft lige ned i mine lunger.

REBEKKA - Ja, men det er stadig min luft.

Oda går ud i haven.

REBEKKA - Men hva? Du ånder alligevel det hele ud igen.

Oda kommer ind igen.

ODA - Nej, for iltens transporteres rundt i blodet. Jeg vil ikke ha det i mig.

REBEKKA - Hvad?

ODA - JER ...

REBEKKA - HVEM?

ODA - Hele dette ... tabernakel ... af mennesker og følelser, jeg vil ikke ha det på mig. I sviner med jeres følelser, I kaster dem rundt, på hinanden, på jeres børn, på jeres møbler - I er ligeglade, jeg vil ikke ha det.

Knutte kommer ind - lukker havedøren.

REBEKKA - ODA ... ODA - jeg er IKKE ligeglade - kom aldrig her og sig at jeg er ligeglade.